

gene være muligt for et kommunalpolitisk flertal at pålægge et mindretal tavshedspligt.

Justitsministeriet er ligeledes enig i, at hensynet til den interne beslutningsproces, herunder forhandlingerne i kommunalbestyrelsen, kan føre til, at det er nødvendigt at behandle oplysninger om, hvad der f.eks. er passeret under behandlingen af en sag for lukkede døre, fortroligt. Som anført af Espersen, a. st., side 74 og af Harder, a. st., side 220, må det således antages, at der er tavshedspligt med hensyn til andre medlemmers udtalelser under lukkede forhandlinger. På baggrund af kommunalbestyrelsens karakter af et politisk sammensat organ har justitsministeriet vanskeligt ved at se, i hvilke tilfælde der herudover efter bestemmelsen i § 27, stk. 2, vil kunne vedtages tavshedspligt alene under henvisning til hensynet til den interne beslutningsproces.

Efter § 27, stk. 1, i forslaget til forvaltningslov vil det over for de kommunalt ansatte, der efter den kommunale styrelseslovs § 10, stk. 2, har fået tilladelse til at overvære en sags behandling for lukkede døre, ved et tavshedsplæg kunne præciseres, i hvilket omfang de ikke må videregive oplysninger om, hvad der er passeret under mødet.

Justitsministeriet finder i den forbindelse grund til at fremhæve, at det i det nu foreliggende forslag til forvaltningslov er fastslået, at der inden for den offentlige forvaltning, herunder kommunalforvaltningen, kun kan pålægges tavshedspligt ved konkret tjenestebefaling med hensyn til en oplysning, når det er nødvendigt at hemmeligholde den for at varetage væsentlige hensyn til bestemte offentlige eller private interesser, jfr. forslagens § 27, stk. 2.

Muligheden for at pålægge tavshedspligt inden for den offentlige forvaltning er således ved lovforslaget begrænset til tilfælde, hvor det er *nødvendigt* at pålægge tavshedspligt for at varetage *væsentlige* hensyn til offentlige eller private interesser, herunder hensynet til den interne beslutningsproces. Denne afgrænsning af adgangen til at pålægge tavshedspligt, svarer til afgrænsningen af tavshedspligten i § 152, stk. 3, i forslaget til ændring af straffeloven.

6. I artiklen antager forfatteren på baggrund af offentlighedslovens undtagelse for interne arbejdsdokumenter, at oplysninger om faktiske forhold og oplysninger, der

kommer udefra eller er videregivet, ikke er undergivet tavshedspligt af hensyn til den interne beslutningsproces.

Det forhold, at en begæring om aktindsigt ikke kan afslås alene under henvisning til, at det eller de dokumenter, der ønskes udleveret, indeholder oplysninger, der må anses for undergivet tavshedspligt efter de almindelige regler herom, er ikke i alle tilfælde ensbetydende med, at disse bestemmelser har mistet deres betydning i andre relationer, jfr. betænkning om offentlighedslovens revision (857/1978), side 293. Offentlighedsloven regulerer alene spørgsmålet om, i hvilket omfang en forvaltningsmyndighed efter derom fremsat begæring er forpligtet til at stille oplysninger til rådighed (for andre end en sags parter) i en bestemt form – udlevering af aktstykker. Loven regulerer derimod ikke, i hvilket omfang offentligt ansatte af egen drift må videregive fortrolige oplysninger, ligesom der ikke ved loven er taget stilling til, hvilke personer der kan træffe afgørelse efter loven på vedkommende forvaltningsmyndigheds vegne (den interne kompetencefordeling). Der vil således efter justitsministeriets opfattelse i ganske enkelte tilfælde kunne bestå en tavshedspligt med hensyn til faktiske oplysninger, selv om disse findes i dokumenter, der ville kunne kræves udleveret på begæring efter offentlighedsloven.

Spørgsmål nr. 5:

Ministerens kommentarer udbedes til vedlagte artikel af landsretssagfører Rasmus Reeh fra særnummer af Dansk Presse, oktober 1985.

Svar:

1. Landsretssagfører Rasmus Reeh behandler i sin artikel navnlig nogle spørgsmål om lovgivningens særlige regler om tavshedspligt og om adgangen til at pålægge tavshedspligt ved tjenestebefaling.

2. For så vidt angår spørgsmålet om særlige tavshedspligtsforskrifter i lovgivningen, er det Danske Dagblades Forenings (DDF) og Dansk Journalistforbunds (DJ) opfattelse, at tavshedspligtsudvalget burde have foretaget en egentlig gennemgang af alle lovgivningens særlige regler om tavshedspligt med henblik på at vurdere, om de vil kunne ophæves. Udvalget har ikke foretaget en sådan gennem-